

09000012903010008

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (Κατ' άρθρον 100 του Συντάγματος)

Αρ. Φύλλου 1

29 Μαρτίου 2001

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

- Άρση αμφισβήτησης αναφορικά με την έννοια των διατάξεων που ερμήνευσαν το ΣτΕ και ο Α.Π. σε σχέση με το ζήτημα του χρόνου κατά το οποίο πρέπει να έχουν γίνει ληξιπρόθεσμες οι απαιτήσεις του Δημοσίου κατά του πτωχεύσαντος οφειλέτη ώστε τούτο να έχει γενικό προνόμιο ως προς αυτές (άρθρ.61 παρ.1,2 και 5 του Ν.356/1974). 1
- Άρση καταφατικής σύγκρουσης δικαιοδοσίας η οποία ανέκυψε από αποφάσεις της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων..... 2
- Άρση αμφισβήτησης ως προς την συνταγματικότητα των διατάξεων της παρ. 6 του άρθρου 11 του Ν. 1505/1984 (οικογενειακό επίδομα)..... 3

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Αριθμός απόφασης 1/2000

Άρση αμφισβήτησης αναφορικά με την έννοια των διατάξεων που ερμήνευσαν το ΣτΕ και ο Α.Π. σε σχέση με το ζήτημα του χρόνου κατά το οποίο πρέπει να έχουν γίνει ληξιπρόθεσμες οι απαιτήσεις του Δημοσίου κατά του πτωχεύσαντος οφειλέτη ώστε τούτο να έχει γενικό προνόμιο ως προς αυτές (άρθρ.61 παρ.1,2 και 5 του Ν.356/1974).

Το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο
(κατά το άρθρο 100 του Συντάγματος)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Στέφανο Μαθία, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου, ως Πρόεδρο, Κίμωνα Χαλαζωνίτη, Β' Αντιπρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας (κωλυομένου του Προέδρου και των αρχαιοτέρων του Αντιπροέδρων), Γεώργιο Γεωργούλια, Δ' Αντιπρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου (κωλυομένου του Προέδρου και των αρχαιοτέρων του Αντιπροέδρων), Πέτρο Χριστόφορο, Θεόφιλο Χατζηπαύλου, Εισηγητή, Νικόλαο Σκλία, Συμβούλους της Επικρατείας, Γεώργιο Κρασ-

σά, Ηλία Βλάσση, Εμμανουήλ Δαμάσκο, Δημήτριο Σουλτανιά, Αρεοπαγίτες, Μαρία Καραμανώφ, Σύμβουλο της Επικρατείας, Δημήτριο - Τραυλό Τζανετάτο, Γλυκερία Σιούτη, Καθηγητές της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ως μέλη και τη Γραμματέα Ελένη Κατσαρού.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Μαΐου 2000, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ των:

1 ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: Ελληνικού Δημοσίου, νόμιμα εκπροσωπούμενο από τον Υπουργό των Οικονομικών και τον Προϊστάμενο της Α'Δ.Ο.Υ. Αθηνών, οι οποίοι παραστάθηκαν δια των α) Κων/νου Καποτά Νομικού Συμβούλου του Κράτους και β) Φοίβου Ιατρέλλη, Παρέδρου Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

2 ΚΑΘΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Όλγας Φουσταλιεράκη, κατοίκου Αθηνών που δεν παραστάθηκε.

3 Η παραπάνω υπόθεση εισήχθη στο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, ύστερα από την υπ'αριθμ. 2/2000 παραπεμπτική απόφαση της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, (αριθμ.καταθέσεως 1/31.1.2000).

(1) Η εκδίκαση της υποθέσεως άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητού, Συμβούλου της Επικρατείας Θεόφιλου Χατζηπαύλου.

Κατόπιν το Δικαστήριο άκουσε τον Νομικό Σύμβουλο του Κράτους καθώς και τον Πάρεδρο Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, οι οποίοι ανέπτυξαν και προφορικά τις προτάσεις τους.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, με την απόφαση 2/2000 της τακτικής Ολομελείας του Αρείου Πάγου, η οποία εκδόθηκε επί αιτήσεως αναιρέσεως του Ελληνικού Δημοσίου κατά της Όλγας Φουσταλιεράκη και της αποφάσεως 4612/1994 του Εφετείου Αθηνών, κρίθηκε ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 61 παρ. 1, 3 και 5 του ΚΕΔΕ (ν.δ. 356/1974 «Περί Κώδικος Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων» φ. 90), σε περίπτωση κήρυξης σε κατάσταση πτώχευσης του οφειλέτη του Δημοσίου, καθίστανται προνομιακές οι απαιτήσεις του Δημοσίου εφόσον κατέστησαν ληξιπρόθεσμες, κατά την έννοια του άρθρου 5 του ίδιου Κώδικα, όχι μόνο έως τη δημοσίευση της απόφασης που κήρυξε την πτώχευση αλλά και μετά από αυτήν μέχρι τον πλειστηριασμό των

στοιχείων της πτωχευτικής περιουσίας ή μέχρι την κατάρτιση του πτωχευτικού συμβιβασμού, από τους όρους και προϋποθέσεις του οποίου το Δημόσιο, εφόσον δεν εψήφισε, δεν δεσμεύεται για τις απαιτήσεις του αυτές, σύμφωνα με τα άρθρα 601 και 610 του Εμπορικού Νόμου. Λόγω όμως των αντιθέτων επί του ζητήματος τούτου αποφάσεων 1958/1989 και 3732/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο, ερμηνεύοντας τις ίδιες διατάξεις, έκρινε ότι προνομιακές και συνεπώς μη υποκείμενες στους όρους του πτωχευτικού συμβιβασμού, είναι μόνο οι απαιτήσεις του Δημοσίου που έγιναν ληξιπρόθεσμες μέχρι την ημέρα δημοσίευσης της απόφασης περί κηρύξεως της πτωχεύσεως, ο Άρειος Πάγος με την πιο πάνω απόφασή του παρέπεμψε στο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο προς άρση, σύμφωνα με το άρθρο 48 παρ. 2 του ν. 345/1976 «Περί κυρώσεως του Κώδικος περί του κατά το άρθρο 100 του Συντάγματος Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου» (φ. 141), την αμφισβήτηση που δημιουργήθηκε, ως προς την έννοια των ανωτέρω διατάξεων του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ, μεταξύ των δύο ανωτάτων δικαστηρίων.

2. Επειδή, έχουν γίνει οι κοινοποιήσεις και δημοσιεύσεις, σύμφωνα με τα άρθρα 10 παρ. 2, 49 παρ. 2 και 50 παρ. 1 και 2 του ν. 345/1976. Συνεπώς νομοτύπως εισάγεται η υπόθεση προς συζήτηση.

3. Επειδή, το άρθρο 100 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζει, ότι συνιστάται Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο στο οποίο υπάγονται, πλην άλλων, η άρση της αμφισβήτησης για την ουσιαστική αντισυνταγματικότητα ή την έννοια διατάξεων τυπικού νόμου, αν εκδόθηκαν για αυτές αντίθετες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Αρείου Πάγου ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Περαιτέρω, ο ν. 345/1976 στο άρθρο 48 παρ. 2 ορίζει ότι «Το Συμβούλιο της Επικρατείας, ο Άρειος Πάγος ή το Ελεγκτικόν Συνέδριον, εάν αποφασίση επί της συνταγματικότητας ή της εννοίας Νόμου τυπικού, κατ'αποδοχὴν απόψεως διαφόρου εκείνης υπό την οποίαν είχαν εκδοθῆ απόφασις ετέρου εκ των δικαστηρίων τούτων, την οποίαν επεκαλέσθη τις των διαδίκων ή είναι εξ άλλου λόγου γνωστή εις το δικαστήριον, υποχρεούται, εκδίδον την αντίθετον ως προς το θέμα απόφασίν του, να παραπέμψη τούτο δι'ειδικῆς αποφάσεώς του εις το Ειδικόν Δικαστήριον προς άρσιν της δημιουργηθείσης αμφισβήτησεως.....».

4. Επειδή, στο άρθρο 61 του ΚΕΔΕ, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ορίζεται ότι «1. Το Δημόσιον κατατάσσεται εν αναγκαστική εκτελέσει κινητού ή ακινήτου δια τας ληξιπρόθεσμους μέχρι της ημέρας του πλειστηριασμού απαιτήσεις αυτού εκ πάσης αιτίας, μετά των πάσης φύσεως προσαιξήσεων και τόκων, εν τη υπ'αριθμ. 5 σειρά του άρθρου 975 του Κ.Πολ.Δικ.. Δια τας μη ληξιπρόθεσμους εκ πάσης αιτίας απαιτήσεις του το Δημόσιον κατατάσσεται συμμέτρως μετά των λοιπών δανειστών. 2..... 3. Αι μη ληξιπρόθεσμοι απαιτήσεις δι'ας κατετάγη το Δημόσιον θεωρούνται ληξιπρόθεσμοι ως προς την διανομήν του πλειστηριασματος και μόνον. 4..... 5. Αι διατάξεις του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται και εν περιπτώσει κηρύξεως εις κατάστασιν πτωχεύσεως του οφειλέτου του Δημοσίου...» Από τις ως άνω διατάξεις του άρθρου 61 του ΚΕΔΕ προκύπτει ότι το γενικό προνόμιο που έχει το Δημόσιο, σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης επί κινητού ή ακινήτου κατά του οφειλέτου του, για

κάθε απαίτησή του από οποιαδήποτε αιτία, εφόσον, έχει καταστεί ληξιπρόθεσμη, κατά την έννοια του άρθρου 5 του ΚΕΔΕ (ταμειακή βεβαίωση και πάροδος των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο αυτό) μέχρι την ημέρα του πλειστηριασμού, ισχύει και στην περίπτωση κηρύξεως σε κατάσταση πτώχευσης του οφειλέτη του Δημοσίου. Έτσι στην περίπτωση αυτή καθίστανται προνομιακές οι απαιτήσεις του Δημοσίου κατά του πτωχεύσαντος οφειλέτη του, οι οποίες έγιναν ληξιπρόθεσμες, κατά την ως άνω έννοια, όχι μόνο έως την ημέρα δημοσίευσης της απόφασης που κηρύσσει την πτώχευση αλλά και μετά από αυτή, μέχρι τον πλειστηριασμό των στοιχείων της πτωχευτικής περιουσίας, αν δε η πτώχευση περατώθηκε με πτωχευτικό συμβιβασμό, το Δημόσιο, εφόσον δεν ψήφισε, δεν δεσμεύεται από τους όρους του για τις απαιτήσεις του αυτές, σύμφωνα με τα άρθρα 601 και 610 του Εμπορικού Νόμου. Η αναφορά που γίνεται στη συνέχεια της παρ. 5 του πιο πάνω άρθρου 61 του ΚΕΔΕ ότι επί πτωχεύσεως του οφειλέτη του Δημοσίου ως έτος «κατάσχεσης» λογίζεται το έτος κατά το οποίο δημοσιεύθηκε η απόφαση που κήρυξε τον οφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, αναφέρεται αποκλειστικά στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όπως ίσχυε πριν από την κατάργησή της με το άρθρο 24 παρ. 1 του ν. 2093/1992 η οποία περιόριζε τις προνομιακές απαιτήσεις του Δημοσίου, ως προς το είδος και τη χρονική έκτασή τους, στην περίπτωση συνδρομής των απαιτήσεων αυτών με ενυπόθηκες ή ενεχυρούχες απαιτήσεις τρίτων και δεν αφορά το χρόνο μέχρι του οποίου πρέπει να καθίστανται ληξιπρόθεσμες και ως εκ τούτου προνομιακές οι απαιτήσεις του Δημοσίου.

5. Επειδή, επομένως, πρέπει να αρθεί υπέρ της απόψεως του Αρείου Πάγου η αμφισβήτηση που ανέκυψε λόγω αντιθέσεως της αποφάσεως 2/2000 της Τακτικής Ολομέλειας του Αρείου Πάγου προς τις αποφάσεις 1958/1989 και 3732/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας ως προς την έννοια των διατάξεων του άρθρου 61 παρ. 1, 3 και 5 του ΚΕΔΕ.

6. Επειδή, σε δίκη που προκαλείται από παραπεμπτική απόφαση, κατά το άρθρο 48 παρ. 2 του ν. 345/1976, δεν συντρέχει περίπτωση επιβολής δικαστικής δαπάνης και εξόδων διαδικασίας.

Δια ταύτα

- Αίρει την αμφισβήτηση που ανέκυψε λόγω αντιθέσεως της αποφάσεως 2/2000 της Τακτικής Ολομέλειας του Αρείου Πάγου προς τις αποφάσεις 1958/1989 και 3732/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως προς την έννοια των διατάξεων του άρθρου 61 παρ. 1, 3 και 5 του ΚΕΔΕ.

- Αποφαίνεται ότι οι ανωτέρω διατάξεις έχουν την έννοια που αναφέρεται στο σκεπτικό.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 10 Μαΐου 2000.

Ο Πρόεδρος
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΤΘΙΑΣ

Η Γραμματέας
ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΑΡΟΥ

Και δημοσιεύθηκε σε δημόσια στο ακροατήριο συνεδρίαση στην Αθήνα στις 21 Ιουνίου 2000.

Ο Πρόεδρος
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΤΘΙΑΣ

Η Γραμματέας
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΜΙΟΥ

(2)

Αριθμός απόφασης 1/2001

Άρση καταφατικής σύγκρουσης δικαιοδοσίας η οποία ανέκυψε από αποφάσεις της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο
(κατά το άρθρο 100 του Συντάγματος)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Στέφανο Μαθθία, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου, ως Πρόεδρο, Χρίστο Γεραρή, Πρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας, Μιχαήλ Δημητρόπουλο, Αντιπρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου (κωλυομένων του Προέδρου και των αρχαιότερων του Αντιπροέδρων), Πέτρο Χριστόφορο, Θεόφιλο Χατζηπαύλου, Νικόλαο Σκλία, Συμβούλους της Επικρατείας, Γεώργιο Κρασσά, Εμμανουήλ Δαμάσκο, Αρχοντή Ντόβα, Δημήτριο Σουλτανιά - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες, Μαρία Καραμανώφ, Σύμβουλο της Επικρατείας, Δημήτριο Τραυλό - Τζανετάτο, Γλυκερία Σιούτη, Καθηγητές Νομικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών, ως μέλη, και το Γραμματέα Γρηγόρη Ψύλλια.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Δεκεμβρίου 2000, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ των:

ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της Ανωνύμου Εταιρείας με την επωνυμία «VIMAR HELLAS A.E.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, νόμιμα εκπροσωπούμενης από τον Παναγιώτη Αθαν. Βαλσαμάκη και τον Αναστάσιο Εσπέρου Αναστασιάδη, οι οποίοι παραστάθηκαν και διόρισαν πληρεξούσιο τον δικηγόρο Αθανάσιο Κωνσταντό.

ΚΑΘΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) Παναγιώτη Γ. Παπαμιχαήλ του Γεωργίου, κατοίκου Αμαρουσίου, 2) Ελευθερίου Παπαμιχαήλ του Γεωργίου, κατοίκου Ν. Πεντέλης, 3) Προδρόμου Παπαμιχαήλ του Νικολάου, κατοίκου Αμαρουσίου, 4) Παναγιώτου Παπαμιχαήλ του Νικολάου, κατοίκου Αμαρουσίου, εκ των οποίων οι 1ος, 3ος και 4ος παραστάθηκαν μετά του πληρεξουσίου των δικηγόρου Ιωάννη Παπαδημητρόπουλου, ο δε 2ος δεν παραστάθηκε.

Η αιτούσα με την από 31 Ιουλίου 2000 αίτησή της, ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, που κατέθεσε κατά νόμο στο Γραμματέα του με αριθμό 82/7.8.2000, ζητήσε όσα αναφέρονται στο αιτητικό της.

Η εκδίκαση της υποθέσεως άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Αρεοπαγίτη, Δημητρίου Σουλτανιά.

Κατόπιν το Δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αιτούσας, καθώς και τον πληρεξούσιο δικηγόρο των 1ου, 3ου και 4ου των καθών η αίτηση, οι οποίοι ανέπτυξαν και προφορικά τις προτάσεις τους.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

Με την κρινόμενη αίτηση η αιτούσα εταιρία ισχυρίζεται ότι υφίσταται καταφατική σύγκρουση δικαιοδοσίας, η οποία προέκυψε από τις αποφάσεις 517/1998 της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας και 29675/1999 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και ζητεί την άρση της σύγκρουσής αυτής.

Όπως προκύπτει από τις ευρισκόμενες στο φάκελλο της υπόθεσης εκθέσεις επιδόσεως έχουν γίνει οι κατά νόμον κοινοποιήσεις προς τον Υπουργό Δικαιοσύνης, τους Προέδρους των δικαστηρίων, των οποίων οι αποφάσεις φέρεται ότι προκάλεσαν τη σύγκρουση, και τους διαδίκους στις πιο πάνω δίκες (άρθρα 45 και 47 παρ. 1 και 2 του Κώδικα «περί του κατά το άρθρο 100 του Συντάγματος Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου» που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 345/1976). Συνεπώς νομίμως εχώρησε η συζήτηση της υπόθεσης παρά τη μη παράσταση στο ακροατήριο ορισμένων από τους διαδίκους αυτούς (άρθρο 16 παρ. 3 του ίδιου Κώδικα).

Σύμφωνα με το άρθρο 100 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος, στο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο υπάγεται, εκτός των άλλων, και «η άρση των συγκρούσεων μεταξύ των δικαστηρίων και των διοικητικών αρχών ή μεταξύ του Συμβουλίου της Επικρατείας και των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων αφενός και των αστικών και ποινικών δικαστηρίων αφετέρου ή, τέλος, μεταξύ του Ελεγκτικού Συνεδρίου και των λοιπών δικαστηρίων». Περαιτέρω στα άρθρα 44 και 47 παρ. 1, 3 και 4 του Κώδικα ορίζονται τα ακόλουθα: «Άρθρον 44. 1. Εφόσον η αυτή υπόθεση μεταξύ των αυτών διαδίκων είναι εκκρεμής ενώπιον αφενός του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ετέρου τακτικού διοικητικού Δικαστηρίου, και αφετέρου αστικού ή ποινικού δικαστηρίου, ή εκ τρίτου μεταξύ τινός εκ των ανωτέρω δικαστηρίων και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, και το εν εκ τούτων δεν απεφάνθη περί της ελλείψεως δικαιοδοσίας αυτού, η σύγκρουσις αίρεται επιμελεία παντός διαδίκου. Ο διάδικος υποβάλλει αίτησιν ενώπιον του δικαστηρίου, το οποίον θεωρεί ως στερούμενον δικαιοδοσίας, μετά των αποδείξεων της εκκρεμοδικίας ενώπιον του ετέρου δικαστηρίου ίνα τούτο αποφανθή περί της δικαιοδοσίας αυτού. 3. Επί της αιτήσεως εφαρμόζονται τα εις το άρθρο 43 παρ. 3 και 4 οριζόμενα. Αντίγραφο της αιτήσεως κοινοποιείται επί ποινή απαραδέκτου και εις τον πρόεδρο του ετέρου δικαστηρίου εντός της αυτής προθεσμίας. Η κατάθεσις της αιτήσεως αναστέλλει την πρόοδον αμφοτέρων των εκκρεμών δικών». «Άρθρον 47. 1. Διάδικοι ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου είναι πλην των αιτούντων και οι διάδικοι των δικών οι οποίοι προκαλούν την σύγκρουσιν.... 3. Υπόθεσις είναι κατά την έννοια του παρόντος κεφαλαίου εκκρεμής ..... γ) Ενώπιον παντός ετέρου δικαστηρίου από της ασκήσεως της αγωγής ή ενδίκου μέσου, περιλαμβανομένης και της αιτήσεως αναιρέσεως ή της ασκήσεως παντός ενδίκου βοηθήματος. 4. Η απόφασις του Ειδικού Δικαστηρίου περιορίζεται εις την λύσιν του αμφισβητουμένου ζητήματος δικαιοδοσίας εξαφανίζει την εσφαλμένως αποφανθείσαν επί τούτου απόφασιν ή διοικητικήν πράξιν, παραπέμπει την υπόθεσιν εις το κρινόμενον ως έχον δικαιοδοσίαν δικαστήριον ή αρχήν, είναι δε, κατ'εξαιρέσιν του άρθρου 21 παρ. 1, υποχρεωτική δια πάντα τα επιληφθέντα ή αποσχόντα να επιληφθούν δικαστήρια ή αρχάς και τους διαδίκους». Από τον συνδυασμό των πιο πάνω διατάξεων του Κώδικα και δη των άρθρων 44 παρ. 1 και 47 παρ. 3 περ. γ' αυτού συνάγεται ότι αν, κατά το χρόνο της άσκησης της αίτησης ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου, η υπόθεση δεν ήταν εκκρεμής ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κλάδων δικαιοδοσίας η αίτηση είναι απαράδεκτη γιατί κατά την έννοια της πιο πάνω συνταγματικής διάταξης του άρθρου 100 παρ. 1 εδ. γ' η καταφατική σύγκρου-

ση προϋποθέτει εκκρεμοδικία σε δικαστήρια διαφορετικών κλάδων δικαιοδοσίας. Αν κατά το χρόνο άσκησης της αίτησης ενώπιον του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου η υπόθεση είναι εκκρεμής μόνον ενώπιον δικαστηρίων ενός κλάδου δικαιοδοσίας, δεν τίθεται ζήτημα άρσης καταφατικής σύγκρουσης δικαιοδοσίας (ΑΕΔ 20/1997, 44/1997, 78/1997, 33/1993). Με την κρινόμενη αίτηση εκτίθεται ότι με την 1/1996 πράξη εφαρμογής του ρυμοτομικού σχεδίου της περιοχής «Σωρός - Λάκκα Κόττου» του Δήμου Αμαρουσίου που κυρώθηκε με την 25784/8.11.1996 απόφαση του Νομάρχη Αθηνών (τομέας Ανατολικής Αθήνας), όπως διορθώθηκε με την 6174/18.6.1998 απόφαση του ίδιου Νομάρχη, αφαιρέθηκε από την ιδιοκτησία της αιτούσας και παραχωρήθηκε στους καθών το περιγραφόμενο στην αίτηση οικοπεδικό τμήμα σε αντικατάσταση της δικής τους ιδιοκτησίας που ρυμοτομήθηκε στο σύνολό της για να δημιουργηθεί κοινόχρηστος χώρος και ότι επί της μεταξύ των διαδίκων σχετικής διαφοράς εκδόθηκαν α) επί της από 25.6.1998 αιτήσεως της ήδη αιτούσας η 517/1998 απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία ανεστάλη προσωρινώς η εκτέλεση των προαναφερόμενων αποφάσεων του Νομάρχη, κατά των οποίων η αιτούσα έχει ασκήσει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως που δεν έχει ακόμη συζητηθεί και β) επί της από 20.3.1999 αιτήσεως των ήδη καθών η 29675/1999 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία διατάχθηκε κατά το άρθρο 12 παρ. 7 του ν. 1337/1983, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 του ν. 1772/1988, η αποβολή της ήδη αιτούσας από το προαναφερθέν τμήμα οικοπέδου και η οποία έχει ήδη εκτελεσθεί με την 2167/2000 έκθεση βιαίας αποβολής και εγκαταστάσεως του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή Γεωργίου Π.Κουτσιούμπα. Με βάση αυτά ζητείται άρση καταφατικής σύγκρουσης δικαιοδοσίας. Από τα εκτιθέμενα όμως στην αίτηση προκύπτει ότι κατά το χρόνο της καταθέσεως της δεν υφίστατο εκκρεμοδικία ενώπιον του αστικού δικαστηρίου αφού η απόφαση 29675/1999 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, δεν προσβάλλεται με κανένα ένδικο μέσο (άρθρο 699 Κ. Πολ. Δ.), ούτε βέβαια ισχυρίζεται η αιτούσα ότι την προσέβαλε, από την υπάρχουσα δε εκκρεμοδικία ενώπιον μόνον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν δημιουργείται καταφατική σύγκρουση δικαιοδοσίας. Επομένως δεν συντρέχει περίπτωση σύγκρουσης δικαιοδοσίας κατά τα προαναφερθέντα άρθρα 100 παρ. 1 εδ. δ, του Συντάγματος και 44 παρ. 1 του ν. 345/1976 και, προεχόντως για το λόγο τούτο, η αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Η δικαστική δαπάνη πρέπει να επιβληθεί στην αιτούσα που ηττήθηκε (άρθρο 22 παρ. 3 του ν. 345/1976).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση.

Επιβάλλει στην αιτούσα τη δικαστική δαπάνη των καθών την οποία ορίζει σε εκατό χιλιάδες (100.000) δραχμές.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε δημόσια στο ακροατήριο συνεδρίαση στην Αθήνα στις 10 Ιανουαρίου 2001.

Ο Πρόεδρος
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΤΘΙΑΣ

Ο Γραμματέας
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΨΥΛΛΙΑΣ

(3)

Αριθμός απόφασης 3/2001

Άρση αμφισβήτησης ως προς την συνταγματικότητα των διατάξεων της παρ. 6 του άρθρου 11 του Ν. 1505/1984 (οικογενειακό επίδομα).

Το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο
(κατά το άρθρο 100 του Συντάγματος)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Στέφανο Μαθία, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου, ως Πρόεδρο, Κωνσταντίνο Ρίζο, Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, Νικόλαο Παπαδημητρίου, Αντιπρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας, (κωλυομένου του Προέδρου και των αρχαιότερων του Αντιπροέδρων), Θεόφιλο Χατζηπαύλου, Παναγιώτη Πικραμμένο, αναπληρωματικό μέλος (κωλυομένου του τακτικού Π. Χριστόφορου), Νικόλαο Σκλία, Εισηγητή, Συμβούλους της Επικρατείας, Εμμανουήλ Δαμάσκο, Αρχοντή Ντόβα, Θεόδωρο Λαφαζάνο, αναπληρωματικό μέλος (κωλυομένου του τακτικού μέλους Δημητρίου Σουλτανιά), Μαρία Καραμανώφ, Σύμβουλο της Επικρατείας, Αντώνιο Μιχαλακέα, αναπληρωματικό μέλος (κωλυομένου του τακτικού μέλους Γεωργίου Κρασσά), Αρεοπαγίτες, Δημήτριο Τραυλό-Τζανετάτο, Γλυκερία Σιούπη, Καθηγητές της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ως μέλη και το Γραμματέα Γρηγόρη Ψύλλια.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Ιανουαρίου 2001, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ των:

ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: Υπουργού Δικαιοσύνης, ο οποίος παραστάθηκε με τον Σπυριδώνα Παπαγιαννόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

ΚΑΘΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Κωνσταντίνου Φλέσσα, κατοίκου Θεσσαλονίκης ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Η παραπάνω υπόθεση εισήχθη στο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, ύστερα από την υπ' αριθμ. 2944/2000 παραπεμπτική απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας (αριθμ. καταθέσεως 91/5.10.2000).

Η εκδίκαση της υποθέσεως άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου της Επικρατείας Νικολάου Σκλία.

Κατόπιν το Δικαστήριο άκουσε τον Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τις προτάσεις του.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά νόμο.

1. Επειδή, με την 2944/2000 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, που εκδόθηκε επί αιτήσεως αναιρέσεως του Υπουργού Δικαιοσύνης κατά της απόφασης 186/1994 του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης και κατά του Κωνσταντίνου Φλέσσα, παραπέμφθηκε στο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο προς άρση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 100 παρ.1 περ. ε' του Συντάγματος και των άρθρων 6 περ. ε και 48 παρ. 2 του ν. 345/1976 (Α' 141), αμφισβήτησης ως προς τη συνταγματικότητα της διατάξεως του άρθρου 11 παρ.6 του ν. 1505/1984, που αφορά το επίδομα οικογενειακών βαρών. Η αμφισβήτηση ανέκυψε από το γεγονός ότι το μεν Συμβούλιο Επικρατείας με την ανωτέρω απόφασή του έκρινε ότι η διάταξη αυτή είναι αντισυνταγματική, το δε Ελεγκτικό Συνέδριο με την απόφαση 805/1997 της Ολομελείας του έκρινε ότι είναι συνταγματική.

2. Επειδή, έχει τηρηθεί η νόμιμη προδικασία και ειδικότερα έχουν διενεργηθεί οι προβλεπόμενες από τα άρθρα 10 παρ.2 και 50 παρ.1 και 2 του ν. 345/1976 δημοσιεύσεις και κοινοποιήσεις. Συνεπώς, παραδεκτώς χωρεί η εκδίκαση της υπόθεσης παρά την απουσία κατά τη συζήτησή της στο ακροατήριο του Κ. Φλέσσα, διαδίκου στην αναιρετική δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, επί της οποίας εκδόθηκε η παραπεμπτική απόφαση.

3. Επειδή το Σύνταγμα στο άρθρο 4 παρ. 1 ορίζει ότι «οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου» και στο άρθρο 21 παρ.1 ότι «η οικογένεια, ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους». Εξάλλου, ο ν. 1505/1984 «Αναδιάρθρωση μισθολογίου προσωπικού της Δημόσιας Διοίκησης και άλλες συναφείς διατάξεις» (ΦΕΚ 194), στις διατάξεις του οποίου υπάγονται, μεταξύ άλλων, οι μόνιμοι και δόκιμοι πολιτικοί υπάλληλοι του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, οι εκπαιδευτικοί λειτουργοί της δημοτικής και μέσης εκπαίδευσης (άρθρο 1) και το μόνιμο και δόκιμο προσωπικό των γραμματειών των δικαστηρίων (άρθρο 22 παρ.1), ορίζει στο άρθρο 8 ότι: «Πέραν του κατά το προηγούμενο άρθρο μηνιαίου βασικού μισθού παρέχονται και τα επιδόματα χρόνου υπηρεσίας, εξομάλυνσης διαφορών μισθολογίου, οικογενειακών βαρών, μεταπτυχιακών σπουδών, εορτών Χριστουγέννων, εορτών Πάσχα, άδειας, ανθυγιεινής και επικίνδυνης εργασίας, όπως ορίζεται στα επόμενα άρθρα». Περαιτέρω, στο άρθρο 11 του ως άνω νόμου και υπό τον τίτλο «Επίδομα οικογενειακών βαρών» ορίζεται, στη μεν παράγραφο 1, όπως αυτή έχει αντικατασταθεί από την παρ.1 του άρθρου 4 του ν. 1810/1988 (ΦΕΚ 223), ότι «το οικογενειακό επίδομα ορίζεται για όλους τους υπάλληλους, σε ποσοστό επί του βασικού μισθού του μισθολογικού κλιμακίου 20 ως εξής: α) Έγγαμος χωρίς παιδιά 10%. β) Για κάθε παιδί το επίδομα αυτό προσαυξάνεται: αα. για τα δύο πρώτα 5% για το καθένα ...» στη δε παράγραφο 6, όπως αυτή έχει τροποποιηθεί από το εδάφιο γ' της παρ.11 του άρθρου 52 του ν. 1591/1986 (ΦΕΚ 50), ότι: «Στην περίπτωση που και οι δύο σύζυγοι είναι υπάλληλοι του Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ. ή Ο.Τ.Α., ή συνταξιούχοι των υπηρεσιών αυτών, ο καθένας θα παίρνει το μισό από το προβλεπόμενο, κατά περίπτωση, επίδομα στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού.

Αν ο ένας από τους συζύγους είναι υπάλληλος ή συνταξιούχος των υπηρεσιών του προηγούμενου εδαφίου και ο άλλος υπάλληλος ή συνταξιούχος: α) του υπόλοιπου δημόσιου τομέα, όπως αυτός οριοθετήθηκε με τη διάταξη της παρ.6 του άρθρου 1 του Νόμου 1256/1982 (ΦΕΚ 65), β) των Ν.Π.Ι.Δ. που δεν περιλαμβάνονται στην έννοια του Δημοσίου Τομέα της προηγούμενης περίπτωσης πλην όμως λειτουργούν με μορφή οργανισμού κοινής ωφελείας ή Κρατικής επιχείρησης, γ) των ιδιωτικών τραπεζών εν γένει και δ) είναι δικαιούχος επιδόματος οικογενειακών βαρών από τον Διανεμητικό Λογαριασμό Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών (ΔΛΟΕΜ) του ΟΑΕΔ, ως υπάλληλος ή συνταξιούχος οποιασδήποτε από τις παραπάνω υπηρεσίες, τότε το επίδομα οικογενειακών βαρών καταβάλλεται στον έναν απ'αυτούς, κατ' επιλογή τους».

4. Επειδή, το Συμβούλιο της Επικρατείας, αποφαινόμενο κατ' ανάρτηση επί διαφοράς που αφορούσε αγωγή δικαστικού υπαλλήλου περί καταβολής σε αυτόν οικογενει-

ακού επιδόματος κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.1991 μέχρι 30.6.1993, το οποίο δεν ελάμβανε για το λόγο ότι το επίδομα αυτό το ελάμβανε η σύζυγός του ως υπάλληλος της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, έκρινε κατά πλειοψηφία με την παραπεμπτική του απόφαση, αντίθετα με τη μέχρι τότε νομολογία του κατά την οποία το επίδομα αυτό είναι γνήσιο οικογενειακό επίδομα, ότι «το προβλεπόμενο από τις ανωτέρω διατάξεις του ν. 1505/1984 επίδομα οικογενειακών βαρών αποτελεί προσαύξηση των αποδοχών των υπαγομένων στις διατάξεις του νόμου αυτού υπαλλήλων που καταβάλλεται για την αντιμετώπιση των οικογενειακών βαρών. Η ευμενέστερη αυτή μισθολογική μεταχείριση των εγγάμων υπαλλήλων είναι επιτρεπτή συνταγματικά, λόγω της προβλεπόμενης από το άρθρο 21 του Συντάγματος προστασίας του γάμου και της οικογένειας, στο πλαίσιο της οποίας ο κοινός νομοθέτης εξουσιοδοτείται, μεταξύ άλλων, να θεσπίσει πρόσφορες οικονομικές ενισχύσεις για τους εργαζομένους που συνάπτουν γάμο και δημιουργούν οικογένεια. Η καθιέρωση όμως διακρίσεων μεταξύ υπαλλήλων που βρίσκονται στην ίδια οικογενειακή κατάσταση, βάσει ειδικών προϋποθέσεων που δεν συνδέονται με την παρεχόμενη από αυτούς εργασία αλλά με την παροχή ή όχι εργασίας και το καθεστώς εργασίας του συζύγου του υπαλλήλου στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα, είναι αντίθετη προς τη συνταγματική αρχή της ισότητας. Περαιτέρω οι διακρίσεις αυτές αντιστρατεύονται και τους στόχους του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο αντιλαμβάνεται ως ισότιμη τη συμμετοχή των εργαζομένων συζύγων στη δημιουργία της οικογένειας. Κατά συνέπεια, η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 11 παρ. 6 του ν. 1505/1984, η οποία απαγορεύει τη διπλή καταβολή οικογενειακού επιδόματος σε περίπτωση που και οι δύο σύζυγοι είναι υπάλληλοι του δημοσίου ή ν.π.δ.δ. ή ΟΤΑ ή όταν ο ένας από αυτούς είναι υπάλληλος των υπηρεσιών αυτών και ο άλλος υπάλληλος του ευρύτερου δημόσιου τομέα ή μέρους του ιδιωτικού, αντίκειται στις πιο πάνω συνταγματικές διατάξεις και συνεπώς, είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα. Κατόπιν αυτού, ισχύει εν προκειμένω και είναι άμεσα εφαρμοστέος ο γενικός κανόνας της παραγράφου 1 του άρθρου 11 του ν. 1505/1984, κατά τον οποίο οι έγγαμοι υπάλληλοι λαμβάνουν αδιακρίτως οικογενειακό επίδομα, προσαυξανόμενο ανάλογα με τον αριθμό των τέκνων, χωρίς τις διακρίσεις στις οποίες προβαίνει η κρινόμενη ως αντισυνταγματική, κατά τα εκτεθέντα, παράγραφος».

Εξ' άλλου η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου αποφαινόμενη κατ' ανάρτηση επί διαφοράς που αφορούσε ένσταση συνταξιούχου του Ι.Κ.Α., ως υπαλλήλου του Ταμείου Ασφάλισης Εργατοτεχνιτών και Υπαλλήλων Δέρματος (Τ.Α.Υ.Ε.Υ.Δ.) κατά εγγράφου Δ/ντή του ΙΚΑ, με το οποίο της γνωστοποιήθηκε ότι δεν δικαιούται με τη σύνταξη της οικογ. επίδομα γάμου και τέκνων, καθόσον το επίδομα αυτό το ελάμβανε ο σύζυγός της, ως Δικηγόρος του Δημοσίου, έκρινε με την 805/1997 απόφαση, κατ' επίκληση διατάξεων (άρθρ. 4 παρ. 5) του ν. 1414/1984 που αφορά παροχή εξηρημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου καθώς και του άρθρου 11 παρ. 6 του ν. 1505/1984, ως εξής «...σε αντίθεση με τον ν. 1414/1984, ο οποίος θεσμοθέτησε το επίδομα γάμου και τέκνων, που χορηγεί και στους δύο απασχολούμενους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου συζύγους, ως προσαύξηση του μισθού τους, ο ν. 1505/1984 παρέχει το οικογενειακό επίδομα στους δημό-

σιους υπαλλήλους όχι ως προσαύξηση του μισθού, αλλά ως γνήσιο επίδομα οικογενειακών βαρών, προς κάλυψη της ειδικής και συγκεκριμένης ανάγκης που προκύπτει από την ύπαρξη οικογένειας, για το λόγο δε αυτό το χορηγεί μία φορά μόνον, είτε και στους δύο συζύγους από μισό, είτε μόνο στον έναν, κατά ελεύθερη, κατόπιν συμφωνίας τους, επιλογή και ανεξαρτήτως φύλου, έτσι ώστε να μην ανακύπτει ζήτημα ούτε από το άρθρο 119 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για την ισότητα αμοιβής για όμοια εργασία μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών, αφού, κατά τρόπο προφανή, δεν πρόκειται οιαδήποτε άμεση ή έμμεση διάκριση μεταξύ τους...».

5. Επειδή, όπως προκύπτει από τις πιο πάνω διατάξεις του άρθρου 11 του ν. 1505/1984, το οικογενειακό επίδομα που προβλέπουν οι διατάξεις αυτές παρέχεται στους έγγαμους υπαλλήλους του Δημοσίου και των λοιπών νομικών προσώπων που μνημονεύονται στη διάταξη αυτή λόγω της εργασίας τους ως μέρος της αντιπαροχής για την προσφερόμενη εργασία τους και αποτελεί προσαύξηση του λαμβανόμενου μισθού τους για την αντιμετώπιση των πρόσθετων οικογενειακών βαρών που συνεπάγεται η δημιουργία οικογένειας. Η ευμενέστερη αυτή μισθολογική μεταχείριση των έγγαμων υπαλλήλων είναι επιτρεπτή συνταγματικά λόγω της προβλεπόμενης από το άρθρο 21 του Συντάγματος προστασίας του γάμου, της οικογένειας, της μητρότητας και της παιδικής ηλικίας, στο «πλαίσιο της οποίας ο κοινός νομοθέτης εξουσιοδοτείται, μεταξύ άλλων, να θεσπίσει πρόσθετη αμοιβή για τους εργαζόμενους που συνάπτουν γάμο και δημιουργούν, οικογένεια. Η καθιέρωση όμως διακρίσεων μεταξύ υπαλλήλων που βρίσκονται στην ίδια οικογενειακή κατάσταση, βάσει ειδικών προϋποθέσεων που δεν συνδέονται με την παρεχόμενη από αυτούς εργασία αλλά είτε με την παροχή ή όχι εργασίας του συζύγου του υπαλλήλου είτε με το καθεστώς εργασίας του τελευταίου αυτού στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα, όπως είναι η στέρηση με τη διάταξη αυτή (άρθρ. 11 παρ. 6 ν. 1505/1984) της απόληψης στο ακέραιο του οικογενειακού επιδόματος από υπάλληλο του Δημοσίου ή των νομικών προσώπων της διάταξης αυτής με κριτήριο το τυχαίο γεγονός ότι ο υπάλληλος αυτός έχει σύζυγο υπάλληλο του Δημοσίου ή των νομικών προσώπων της διάταξης αυτής, ενώ, αντίθετα, συνάδελφοί τους που οι σύζυγοί τους δεν εργάζονται ή εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα πλην των ιδιωτικών νομικών προσώπων της διάταξης του άρθρου 11 παρ. 6 του ν. 1505/1984, το δικαιούνται στο ακέραιο, είναι αντίθετη με τη συνταγματική αρχή της ισότητας. Περαιτέρω οι διακρίσεις αυτές αντιστρατεύονται και τους στόχους του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο αντιλαμβάνεται ως ισότιμη τη συμμετοχή των εργαζόμενων συζύγων στη δημιουργία της οικογένειας. Κατά συνέπεια, η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 11 παρ. 6 του ν. 1505/1984, η οποία απαγορεύει τη διπλή καταβολή οικογενειακού επιδόματος σε περίπτωση που και οι δύο σύζυγοι είναι υπάλληλοι του δημοσίου ή ν.π.δ.δ. ή

ΟΤΑ ή όταν ο ένας από αυτούς είναι υπάλληλος των υπηρεσιών αυτών και ο άλλος υπάλληλος του ευρύτερου δημόσιου τομέα ή μέρους του ιδιωτικού, αντίκειται στις πιο πάνω συνταγματικές διατάξεις και, συνεπώς, είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα. Κατόπιν αυτού, ισχύει εν προκειμένω και είναι άμεσα εφαρμοστέος ο γενικός κανόνας της παραγράφου 1 του άρθρου 11 του ν. 1505/1984, κατά τον οποίο οι έγγαμοι υπάλληλοι λαμβάνουν ολόκληρο το οικογενειακό επίδομα, προσαυξανόμενο ανάλογα με τον αριθμό των τέκνων, χωρίς τις διακρίσεις στις οποίες προβαίνει η κρινόμενη ως αντισυνταγματική, κατά τα εκτεθέντα, παράγραφος. Κατά τη γνώμη της μειοψηφίας που υποστηρίχθηκε από τα μέλη του Δικαστηρίου Κ. Ρίζο, Εμμ. Δαμάσκο, Α. Μιχαλακέα και Γλ. Σιούτη ο νόμος παρέχει το επίδομα αυτό όχι ως προσαύξηση μισθού, αλλά ως γνήσιο οικογενειακό επίδομα. Για το λόγο αυτό, το εν λόγω επίδομα χορηγείται άπαξ ανά οικογένεια, είτε στον ένα μόνο σύζυγο υπό τις προϋποθέσεις του νόμου, είτε και στους δύο συζύγους από μισό, όταν και οι δύο σύζυγοι υπηρετούν ως υπάλληλοι του Δημοσίου, ΝΠΔΔ ή ΟΤΑ, είτε μόνον στον ένα, ανεξαρτήτως φύλου, κατ' ελεύθερη μεταξύ τους επιλογή, όταν ο ένας από τους δύο συζύγους είναι υπάλληλος του Δημοσίου, ΝΠΔΔ ή ΟΤΑ και ο άλλος υπάλληλος των λοιπών νομικών προσώπων που μνημονεύει ο νόμος.

6. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο αίρει την αμφισβήτηση που ανέκυψε μεταξύ του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Ελεγκτικού Συνεδρίου ως προς την συνταγματικότητα των διατάξεων της παρ. 6 του άρθρου 11 του ν. 1505/1984 και αποφαινεται ότι οι διατάξεις αυτές αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ. 1 και 21 παρ. 1 του Συντάγματος και είναι ως εκ τούτου ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Κατόπιν αυτού ισχύει εν προκειμένω και είναι άμεσα εφαρμοστέος ο γενικός κανόνας της παρ. 1 του άρθρου 11 του ν. 1505/1984 κατά τον οποίο οι έγγαμοι υπάλληλοι λαμβάνουν ολόκληρο το οικογενειακό επίδομα, προσαυξανόμενο ανάλογα με τον αριθμό των τέκνων, χωρίς τις διακρίσεις στις οποίες προβαίνει η κρινόμενη ως αντισυνταγματική παράγραφος 6 του ίδιου άρθρου.

Δια ταύτα

Αίρει την επίδικη αμφισβήτηση και αποφαινεται, κατά το σκεπτικό, ότι η παράγραφος 6 του άρθρου 11 του ν. 1505/1984 αντίκειται στα άρθρα 4 παρ. 1 και 21 παρ. 1 του Συντάγματος και είναι ανίσχυρη, έχει δε ως εκ τούτου, άμεση εφαρμογή εν προκειμένω ο γενικός κανόνας της παραγράφου 1 του άρθρου 11 του ίδιου νόμου κατά τον οποίο οι έγγαμοι υπάλληλοι λαμβάνουν αδιακρίτως ολόκληρο το οικογενειακό επίδομα.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 31 Ιανουαρίου 2001 και δημοσιεύθηκε σε δημόσια στο ακροατήριο συνεδρίαση στην Αθήνα στις 7 Μαρτίου 2001.

Ο Πρόεδρος
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΤΘΙΑΣ

Ο Γραμματέας
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΨΥΛΛΙΑΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ**ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ**

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 34 * ΑΘΗΝΑ 104 32 * TELEX 223211 ΥΡΕΤ GR * FAX 52 21 004
 ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: <http://www.et.gr>
 e-mail: webmaster@et.gr

ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗΣ ΠΟΛΙΤΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ Σολωμού 51		ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΩΛΗΣΗΣ Φ.Ε.Κ.	
Πληροφορίες δημοσιευμάτων Α.Ε. - Ε.Π.Ε.	5225 761 - 5230 841	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - Βασ. Όλγας 227 - Τ.Κ. 54100	(031) 423 956
Πληροφορίες δημοσιευμάτων λοιπών Φ.Ε.Κ.	5225 713 - 5249 547	ΠΕΙΡΑΙΑΣ - Γούναρη και Εθν. Αντίστασης Τ.Κ. 185 31	4135 228
Πώληση Φ.Ε.Κ.	5239 762	ΠΑΤΡΑ - Κορίνθου 327 - Τ.Κ. 262 23	(061) 638 109 - 110
Φωτοαντίγραφα παλαιών Φ.Ε.Κ.	5248 141	ΙΩΑΝΝΙΝΑ - Διοικητήριο Τ.Κ. 450 44	(0651) 87215
Βιβλιοθήκη παλαιών Φ.Ε.Κ.	5248 188	ΚΟΜΟΤΗΝΗ - Δημοκρατίας 1 Τ.Κ. 691 00	(0531) 22 858
Οδηγίες για δημοσιεύματα Α.Ε. - Ε.Π.Ε.	5248 785	ΛΑΡΙΣΑ - Διοικητήριο Τ.Κ. 411 10	(041) 597449
Εγγραφή Συνδρομητών Φ.Ε.Κ. και αποστολή Φ.Ε.Κ.	5248 320	ΚΕΡΚΥΡΑ - Σαμαρά 13 Τ.Κ. 491 00	(0661) 89 127 / 89 120
		ΗΡΑΚΛΕΙΟ - Πλ. Ελευθερίας 1, Τ.Κ. 711 10	(081) 396 223
		ΛΕΣΒΟΣ - Πλ. Κωνσταντινουπόλεως Τ.Κ. 811 00 Μυτιλήνη	(0251) 46 888 / 47 533

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ ΦΥΛΛΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ**Σε έντυπη μορφή**

- Για τα ΦΕΚ από 1 μέχρι 24 σελίδες 300 δρχ. (0,88 euro)
- Για τα ΦΕΚ από 24 σελίδες και πάνω η τιμή πώλησης κάθε φύλλου (8σέλιδου ή μέρους αυτού) προσαυξάνεται κατά 100 δρχ. ανά 8σέλιδο ή μέρος αυτού.

Σε μορφή CD:**Τεύχος**

Α'

Β'

Δ'

Α.Ε. - Ε.Π.Ε. (μηνιαίο)

Α', Β', Δ' (τριμηνιαίο)

ΔΡΧ.**EURO**

60.000

176,08

70.000

205,43

50.000

146,74

20.000

58,69

30.000

88,04

Η τιμή των CD's παρελθόντων ετών προσαυξάνεται κατά 2.000 δρχ. (5,87 euro) ανά έτος παλαιότητας.

Η τιμή διάθεσης φωτοαντιγράφων ΦΕΚ 50 δρχ. (0,15 euro) ανά σελίδα

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ Φ.Ε.Κ.

Τεύχος	Σε έντυπη μορφή				Από το Internet			
	Κ.Α.Ε. Προϋπολογισμού 2531		Κ.Α.Ε. εσόδου υπέρ ΤΑΠΕΤ 3512		Κ.Α.Ε. Προϋπολογισμού 2531		Κ.Α.Ε. εσόδου υπέρ ΤΑΠΕΤ 3512	
	δρχ.	euro	δρχ.	euro	δρχ.	euro	δρχ.	euro
Α' (Νόμοι, Π.Δ., Συμβάσεις κ.τ.λ.)	70.000	205,43	3.500	10,27	60.000	176,08	3.000	8,80
Β' (Υπουργικές αποφάσεις κ.τ.λ.)	100.000	293,47	5.000	14,67	70.000	205,43	3.500	10,27
Γ' (Διορισμοί, απολύσεις κ.λπ. Δημ. Υπαλλήλων)	20.000	58,69	1.000	2,93	ΔΩΡΕΑΝ	-	-	-
Δ' (Απαλλοτριώσεις, πολεοδομία κ.τ.λ.)	100.000	293,47	5.000	14,67	50.000	146,74	2.500	7,34
Αναπτυξιακών Πράξεων (Τ.Α.Π.Σ.)	50.000	146,74	2.500	7,34	30.000	88,04	1.500	4,40
Ν.Π.Δ.Δ. (Διορισμοί κ.λπ. προσωπικού Ν.Π.Δ.Δ.)	20.000	58,69	1.000	2,93	ΔΩΡΕΑΝ	-	-	-
Παράρτημα (Προκηρύξεις θέσεων ΔΕΠ κ.τ.λ.)	10.000	29,35	500	1,47	ΔΩΡΕΑΝ	-	-	-
Δελτίο Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (Δ.Ε.Β.Ι.)	20.000	58,69	1.000	2,93	10.000	29,35	500	1,47
Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου (Α.Ε.Δ.)	ΔΩΡΕΑΝ	-	-	-	ΔΩΡΕΑΝ	-	-	-
Προκηρύξεων Α.Σ.Ε.Π.	30.000	88,04	1.500	4,40	10.000	29,35	500	1,47
Ανωνύμων Εταιρειών & Ε.Π.Ε.	700.000	2.054,29	35.000	102,71	200.000	586,94	10.000	29,35
Διακηρύξεων Δημοσίων Συμβάσεων (Δ.Δ.Σ.)	70.000	205,43	3.500	10,27	30.000	88,04	1.500	4,40

Το κόστος για την ηλεκτρονική μορφή πρόσβασης σε προηγούμενα έτη προσαυξάνεται κατά 2.000 δρχ. (5,87 euro) ανά έτος παλαιότητας.

- * Οι συνδρομές του εσωτερικού προπληρώνονται στις ΔΟΥ που δίνουν αποδεικτικό είσπραξης (διπλότυπο) το οποίο με τη φροντίδα του ενδιαφερομένου πρέπει να στέλνεται στην Υπηρεσία του Εθνικού Τυπογραφείου.
- * Η πληρωμή του υπέρ ΤΑΠΕΤ ποσοστού που αντιστοιχεί σε συνδρομές, εισπράττεται και από τις ΔΟΥ.
- * Οι συνδρομητές του εξωτερικού έχουν τη δυνατότητα λήψης των δημοσιευμάτων μέσω internet, με την καταβολή των αντίστοιχων ποσών συνδρομής και ΤΑΠΕΤ.
- * Οι Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, οι Δήμοι, οι Κοινότητες ως και οι επιχειρήσεις αυτών πληρώνουν το μισό χρηματικό ποσό της συνδρομής και ολόκληρο το ποσό υπέρ του ΤΑΠΕΤ.
- * Η συνδρομή ισχύει για ένα χρόνο, που αρχίζει την 1η Ιανουαρίου και λήγει την 31η Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου.
Δεν εγγράφονται συνδρομητές για μικρότερο χρονικό διάστημα.
- * Η εγγραφή ή ανανέωση της συνδρομής πραγματοποιείται το αργότερο μέχρι τον Μάρτιο κάθε έτους.
- * Αντίγραφα διπλοτύπων, ταχυδρομικές επιταγές και χρηματικά γραμμάτια δεν γίνονται δεκτά.

Οι υπηρεσίες εξυπηρέτησης των πολιτών λειτουργούν καθημερινά από 08.00' έως 13.00'

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ